

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนของวิชาภาษาไทย
ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

Comparison of Learning Achievement and Attitude Toward
Thai Language Subject by Problem Based Learning with
The Normal Teaching in Grade 2 Student

นัชชอร จูเจริญ

- * ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้
วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

ดร.สุดาพร พงษ์พิชญ์

- * วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

ดร.ทองปาน บุญกุศล

- * วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี พระพุทธบาท

Nutchaorn Jucharoen

- * Master of Education Program in Curriculum and Learning Management,
College of Educational Innovation, Saint John's University

Dr.Sudaporn Pongpisanu

- * College of Educational Innovation, Saint John's University

Dr.Thongpan Boonkusol

- * Boromarajonani College of Nursing Phraputthabat

ข้อมูลบทความ

- * รับบทความ 5 เมษายน 2566
- * แจกแก้ไข 15 พฤษภาคม 2566
- * ตอรับบทความ 18 พฤษภาคม 2566

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนของวิชาภาษาไทย
ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู และเพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องมาตราตัวสะกด ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์โยเซฟ บางนา อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู เรื่องมาตราตัวสะกด จำนวน 3 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย และแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูลโดยสถิติการทดสอบที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองกับ กลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุม การเรียนรู้ตามคู่มือครู ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน
การเรียนรู้ตามคู่มือครู
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
เจตคติต่อการเรียนภาษาไทย

Abstract

In this research, the objective was to study the comparison of learning achievement and attitude towards Thai language subject for spelling skill by problem-based learning with the normal teaching in grade 2 students.

The sample group used in this research were grade 2 students at St. Joseph Bangna School, Muang District, Samut Prakan. It was the semester 2 academic year 2022. There are 2 classes which involves 80 students in total. The research tool used was learning management plan problem-based model with learning according to the teacher's manual. There were 3 lesson plans for the spelling test which includes, 1) the Thai language achievement test, and 2) the measure of attitude towards Thai subjects.

The analytical statistics Statistical data from the test found that First, the learning achievements of the experimental group and the control group were significantly different at the .05 level. Second, the learning achievement of the students in the experimental group pre and post the experiment. The difference was statistically significant at the .05 level. Third the learning achievement of the control group students before and after learning was significantly different at the .05 level. And lastly attitude towards learning Thai language of the experimental group and the control group differed significantly at the .05 level.

Keywords: Problem-based learning
teacher manual learning
Thai language learning achievement
attitude towards learning Thai language

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารที่สำคัญมากอย่างหนึ่งที่ช่วยให้มนุษย์สามารถที่จะติดต่อและเข้าใจกันได้ และยังเป็นเครื่องมือในการศึกษาเล่าเรียน โดยเฉพาะภาษาที่ใช้ในการเรียนรู้และสื่อสารกันในประเทศไทย คือภาษาไทย เพื่อให้การเรียนการสอนไปในแนวทางที่ถูกต้องและเรียนรู้ได้ดีขึ้นจึงได้ออกแบบการเรียนการสอนในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น การเรียนรู้ (Learning) จึงถูกนำมาประยุกต์และออกแบบใหม่ซ้ำแล้วซ้ำอีก ในศตวรรษที่ 20 นั้น แนวคิดเรื่องการเรียนรู้ที่นักศึกษานำมาอภิปรายโต้แย้งกัน ส่วนใหญ่จะมุ่งไปที่แนวคิดของนักจิตวิทยา 2 กลุ่มใหญ่ๆ ได้แก่ กลุ่มทฤษฎีการเรียนรู้เชิงพฤติกรรมนิยม (Behaviorist learning) ซึ่งเชื่อว่า โลกของเรามีความรู้อยู่มากมาย แต่ความรู้ที่สามารถถ่ายโยงมายังผู้เรียนอย่างเป็นรูปธรรมมีเพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น (ทิสนา แชนณี, 2560) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง นักจิตวิทยาในกลุ่มที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด ได้แก่ สกินเนอร์ (Skinner) กับ กลุ่มทฤษฎีการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญานิยม (Cognitive learning theory) ซึ่งเชื่อว่า ความรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างที่มีลักษณะเฉพาะ (particular structure) กับสิ่งแวดล้อมทางจิตวิทยา (psychological environment) ของผู้เรียนแต่ละคนการเรียนรู้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้ปรับเปลี่ยนโลกภายในของตน (อิทธิเดช น้อยไม้, 2560) โดยอาศัยกระบวนการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากการรับความรู้ใหม่เข้าไปในสมอง หรือจากการปรับเปลี่ยนความรู้เก่าให้เข้ากับความรู้ใหม่ นักจิตวิทยาที่ได้รับการยอมรับแนวคิดมากที่สุด ได้แก่ เพียเจท์ (Piaget) แต่ทฤษฎีการเรียนรู้ที่นักการศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสนใจกันมากที่สุดได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบสร้างสรรคนิยม (Constructivist learning theory) ซึ่งมีแนวคิดที่สอดคล้องกับการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 มากที่สุดคือเชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้สร้างความรู้ที่เป็นของตนเองขึ้นมาจากความรู้ที่มีอยู่เดิมหรือจากความรู้ที่รับเข้ามาใหม่ด้วยเหตุนี้ ห้องเรียนในศตวรรษที่ 21 จึงไม่ควรเป็นห้องเรียนที่ครูเป็นผู้จัดการทุกสิ่งทุกอย่าง (วิจารณ์ พานิช,

2555) โดยนักเรียนเป็นฝ่ายรับ (Passive learning) แต่ต้องให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติเอง สร้างความรู้ที่เกิดจากความเข้าใจของตนเอง และมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น (Active learning) รูปแบบการเรียนรู้ที่เกิดจากแนวคิดนี้มีอยู่หลายรูปแบบ เช่น การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) การเรียนรู้แบบช่วยเหลือกัน (Collaborative learning) การเรียนรู้โดยการค้นคว้าอย่างอิสระ (Independent investigation method) การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based learning) เป็นต้น (วิทยา ทองดี, 2561)

การจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) เมื่อพิจารณาจากแต่ละขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละรูปแบบ จะเห็นว่าผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาทั้งความรู้ในเนื้อหาวิชาและทักษะต่างๆ ที่เป็นเป้าหมายการพัฒนาผู้เรียน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ ได้ความรู้ที่สอดคล้องกับบริบทจริงและสามารถนำไปใช้ได้, พัฒนาทักษะการคิดเชิงวิพากษ์ (Critical Thinking) การคิดวิเคราะห์ (Analytical Thinking) การคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล (Rational Thinking) การคิดสังเคราะห์ (Synthetic Thinking) การคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) และนำไปสู่การคิดแก้ปัญหา (Problem Solving Thinking) ที่มีประสิทธิภาพ, ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเองอย่างต่อเนื่อง นำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life-long learning) ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของบุคคลในศตวรรษที่ 21, ผู้เรียนสามารถทำงานและสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ, เป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน, ความคงอยู่ (retention) ของความรู้จะนานขึ้น (อาณัติ ชันทจันทร์, 2560) การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานจะสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้แบบผู้ใหญ่ (adult learning) ซึ่งผู้เรียนจะกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของตนเอง เรียนรู้เมื่อสิ่งนั้นมีความหมายหรือนำไปใช้ได้ (เนื่องจากโจทย์ปัญหาจะถูกใช้เป็นบริบทของการเรียนรู้) เรียนรู้ในสิ่งที่จำเป็นสำหรับใช้แก้ปัญหา มากกว่าจะเรียนเพื่อท่องจำ เรียนรู้ตามความถนัดและศักยภาพของตนเอง และสามารถประเมินตนเองเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้และสิ่งที่เรียนรู้ได้ (วิทยา ทองดี, 2561) การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานยังเป็นการตอบสนองต่อแนวคิด constructivism โดยให้ผู้เรียนวิเคราะห์หรือตั้งคำถามจากโจทย์ปัญหา ผ่านกระบวนการคิดและสะท้อนกลับ เน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนในกลุ่ม เน้น active learning และ collaborative learning นำไปสู่การค้นคว้าหาคำตอบหรือสร้างความรู้ใหม่บนฐานความรู้เดิมที่ผู้เรียนมีมาก่อนหน้านี้ (นันทนา ฐานวิเศษ, 2561)

นอกจากนี้การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานยังเป็นการสร้างเงื่อนไขสำคัญที่ส่งเสริมการเรียนรู้ได้แก่ activation of prior knowledge การเรียนรู้สิ่งใหม่จะได้ผลดีขึ้น ถ้าได้มีการเชื่อมโยงหรือกระตุ้นความรู้เดิมที่ผู้เรียนมีอยู่, encoding specificity การเรียนรู้เนื้อหาที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงหรือมีประสบการณ์ตรง (จากโจทย์ปัญหา) จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น และ elaboration of knowledge เนื่องจากการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานเป็นการเรียนกลุ่มย่อย การได้แสดงออก แสดงความคิดเห็นหรืออภิปรายถกเถียงกันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้สิ่งนั้นได้ดีขึ้น (ไพศาล สุวรรณน้อย, 2556)

การสอนภาษาไทยให้เกิดประสิทธิภาพตามจุดประสงค์ของหลักสูตรนั้น ผู้สอนต้องสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จึงได้กำหนดให้นักเรียนได้เรียนรู้ สาระภาษาไทย 5 สาระ คือ สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา และสาระที่ 5 วรรณคดี และวรรณกรรม โดยเฉพาะสาระที่ 1 การอ่าน จะเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการเขียน ในสาระที่ 2 ซึ่งเป็นสาระที่ต้องสอนให้สัมพันธ์กัน เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาติดต่อทั้งด้านรับและการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด โดยอาศัยความรู้และสาระทั้ง 5 สาระที่ได้รับการฝึกฝนมาใช้อย่างถูกต้อง (กรมวิชาการ, 2551:12) ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนดังกล่าวนี้ มีความจำเป็นต้องฝึกซ้ำๆ ทบทวนบ่อยๆ จึงจะใช้ได้คล่องแคล่ว และถูกต้องแม่นยำขึ้น ในการเขียนกันว่าเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพราะการเขียนเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นตัวอักษรมีความคงทน และปรากฏเป็นหลักฐานได้ดีกว่าทักษะอื่นๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับพื้นฐานนั้น การเขียนสะกดคำจึงนับว่าสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา ถ้าเขียนสะกดคำผิด ความหมายก็จะแปรเปลี่ยนไปจนผิดจุดประสงค์ของผู้ถ่ายทอด หรืออาจจะไม่มีความหมาย (พิสมัย ลากมาก, 2553) ด้วยเหตุนี้หลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551:32)

จากสภาพปัญหาการเขียนสะกดคำในปัจจุบันแสดงให้เห็นว่านักเรียนมักเขียนสะกดคำผิดมาก โดยเฉพาะนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้น เพราะได้ฝึกการเรียนรู้การเขียนสะกดคำมาไม่มาก ได้เรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ แค่เพียงเล็กน้อย ทำให้มีข้อผิดพลาดในการเขียน และไม่สามารถเขียนคำศัพท์เหล่านั้นได้ถูกต้อง ทั้งนี้อาจเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น การรับเอาตัวอย่างที่ผิดๆ จากสิ่งแวดล้อมภายนอกมาเป็นแบบอย่างในการเขียนสะกดคำ โดยเฉพาะแหล่งข้อมูลจากสื่อออนไลน์ในปัจจุบันที่ใช้ภาษาไทยในแบบที่ผิดๆ หรือเรียนอีกอย่างหนึ่งว่า ภาษาวัยรุ่น ที่เป็นภาษาที่อ่าน เขียน ให้พอเข้าใจเพียงผิวเผิน แต่ตัวสะกดไม่ถูกต้อง จะเห็นได้ว่าการเขียนสะกดคำภาษาไทยผิดอยู่เสมอ และมักถูกปล่อยปละละเลย ไม่มีการแก้ไขให้ถูกต้อง โดยเฉพาะเรื่องการใช้วรรณยุกต์ ตัวการันต์ ไม้ทัณฑฆาต และคำที่ประวิสรรชนีย์ เป็นต้น ส่งผลถึงการเรียนรู้ในขั้นต่อไป และยังส่งผลถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่ลดลงอีกด้วย ดังนั้น วิธีสอนของครูย่อมจะมีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนด้วย ซึ่งปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนครูไม่สามารถนำปัญหาทั้งหมดมาแก้ไข หรือพัฒนาทั้งหมดได้ การที่จะเลือกปัญหาใดมาปรับปรุงแก้ไขก่อนหรือหลังนั้น ต้องพิจารณาจากความสำคัญ ความร้ายแรง ความบ่อยของปัญหานั้นมากน้อยเพียงใด กระทบกับนักเรียนมากน้อยเพียงใด ปัญหาที่มีความสำคัญอย่างไร เช่น นักเรียนไม่สามารถอ่านหนังสือได้และมีผลส่งให้กับการเรียนในวิชาอื่นๆ ตามมาด้วย ปัญหานี้จึงควรได้รับการแก้ไขก่อน เนื่องจากหากปล่อยไว้จะกระทบและสร้างความเสียหายต่อการเรียนต่อไปได้ (นันทา บรรณวรรณ, 2561)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อช่วยให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายและเพิ่มคุณภาพของนักเรียนให้มีด้านความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทยที่สูงขึ้น และเป็นการช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยให้ดีขึ้นกว่าเดิมและทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยอีกด้วย

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนของวิชาภาษาไทย
ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องมาตราตัวสะกด ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู
2. เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานสูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบการเรียนรู้ตามคู่มือครู
2. เจตคติทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานสูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบการเรียนรู้ตามคู่มือครู

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning:PBL) กับการกลุ่มทดลองที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

ตัวแปรต้น

1. การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning:PBL)
2. การจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

ตัวแปรตาม

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
2. เจตคติต่อวิชาภาษาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มควบคุม ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ชี้แจงจุดประสงค์ของการเรียนให้กับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มให้เข้าใจ
2. แนะนำการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ให้กับนักเรียนกลุ่มทดลองเข้าใจลำดับขั้นตอน และการจัดการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู
3. ทำการทดสอบก่อนเรียนกับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องมาตราตัวสะกด แบบชนิดเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
4. ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 กลุ่ม ตามระยะเวลาที่กำหนดโดยใช้เนื้อหาเดียวกัน เรื่อง มาตราตัวสะกด หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ก กา กง กม ไม่เปลี่ยนแปลง ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 10 คาบ โดยมีเนื้อหาสาระดังนี้
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 มาตราแม่ ก กา จำนวน 3 คาบ
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 มาตราแม่ กง จำนวน 3 คาบ
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 มาตราแม่ กม จำนวน 4 คาบ
- 4.1 กลุ่มทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน
- 4.2 กลุ่มควบคุมจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครู
5. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมผลการทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยการทดสอบความแตกต่างของผลคะแนนก่อนและหลังการทดลอง ทั้งกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง นำมาวิเคราะห์ทดสอบค่าที (t-test Dependent) และหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
6. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมผลการทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบความแตกต่างของผลคะแนนหลังการทดลอง ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง นำมาวิเคราะห์ทดสอบค่าที (t-test Independent) และค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนของวิชาภาษาไทย

ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

7. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล จากการทำแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย แล้วนำไปตรวจสอบความสมบูรณ์ ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองและทำการวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติต่อไป

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับกลุ่มควบคุมที่จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู โดยใช้แบบทดสอบพบว่า คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน และผลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลอง มีค่า 25.11 และ 16.53 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ผลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลอง มีค่า 20.79 และ 15.90 ตามลำดับ แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ก่อนและหลังการทดลองพบว่าคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.53 และ 25.11 ตามลำดับ แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง พบว่าคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.90 และ 20.79 ตามลำดับ แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับกลุ่มควบคุมที่จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย จากการทำแบบวัดเจตคติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือ และผลคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดเจตคติหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลอง มีค่า 98.98 และ 89.80 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ผลคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลอง มีค่า 92.05 และ 84.88 ตามลำดับ แสดงว่าเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

หัวข้อ	วัตถุประสงค์	ผลการวิจัย	การวิเคราะห์/การนำไปใช้
1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับกลุ่มควบคุมที่จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู	เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องมาตราตัวสะกด ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู	ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05	จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ให้สูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการสอนด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นเทคนิควิธีที่สามารถนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้น่าสนใจ มีกิจกรรมปัญหาวิชาการให้นักเรียนได้ร่วมสนุก ทำให้เกิดความสนใจ กระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนของวิชาภาษาไทย

ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

หัวข้อ	วัตถุประสงค์	ผลการวิจัย	การวิเคราะห์/การนำไปใช้
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน	เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู	ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ก่อนและหลังการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05	จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้นเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์จากสถานการณ์ปัญหา และศึกษาแนวทางในการแก้ปัญหาโดยการนำเอาปัญหาคำถามต่างๆ จากการเรียนรู้มาศึกษาและวิเคราะห์ จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน	เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู	ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ก่อนและหลังการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05	จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง เพราะในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม ผู้วิจัยได้สอดแทรกเนื้อหา สาระสำคัญในบทเรียนอย่างต่อเนื่อง เมื่อสิ้นสุดการทดลอง นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยฉบับเดิม ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้สูงกว่า เพราะการเรียนที่ได้รับคำแนะนำจากครูผู้สอนทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากขึ้น จึงส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหลังการทดลองเพิ่มขึ้น

หัวข้อ	วัตถุประสงค์	ผลการวิจัย	การวิเคราะห์/การนำไปใช้
4. เปรียบเทียบ เจตคติต่อการ เรียนภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 ระหว่าง กลุ่มทดลองที่ จัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีการสอน แบบใช้ปัญหา เป็นฐานกับกลุ่ม ควบคุมที่จัดการ เรียนรู้ตามคู่มือ ครู	เพื่อศึกษา เจตคติต่อการ เรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง มาตรการตัวสะกด ด้วยวิธีการสอน แบบใช้ปัญหา เป็นฐาน กับการ เรียนรู้ตามคู่มือ ครู	ผลการวิจัยพบ ว่า เจตคติต่อ การเรียนภาษา ไทยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 ที่ได้รับ การจัดการเรียน รู้ด้วยวิธีการ สอนแบบใช้ ปัญหาเป็นฐาน กับการจัดการ เรียนรู้ตามคู่มือ ครู แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05	เนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วย วิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีเจตคติต่อการเรียนภาษาไทย แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการ สอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่แปลก แตกต่างจากที่นักเรียนเคยเรียนมา เนื่องจากการจัดการ เรียนการสอนในลักษณะนี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ อย่างอิสระ เรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถเรียนรู้และฝึกทักษะ ต่างๆ ตามความต้องการ ความสนใจและเหมาะสมกับวัย ที่อยากรู้ อยากเห็นของนักเรียน ครูเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำ ปรึกษา นักเรียนจึงมีโอกาสศึกษาค้นคว้า เรียนรู้ตามความ ต้องการ บรรยากาศในการเรียนการสอนจึงสนุกสนาน ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาไทยและ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว

อภิปรายผลการวิจัย

1. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการ เรียนรู้ ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู พบว่า จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหา เป็นฐานสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับ .05 แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาไทยให้สูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการสอน ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นเทคนิค วิธีที่สามารถนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ มีกิจกรรมปัญหา วิชาการให้นักเรียนได้ร่วมสนุก ทำให้เกิดความสนใจ กระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ส่งผลให้ นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือ ครู ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริวรรณ โพธิ์สิงห์ (2564) ได้วิจัยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ ปัญหาเป็นฐานเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วิชาภาษา

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนของวิชาภาษาไทย

ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ไทย เรื่องมาตราตัวสะกด โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ผลปรากฏว่านักเรียนทุกคนมีผลคะแนนที่ดีขึ้นหลังจากใช้การเรียนแบบ PBL ในภาพรวม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนก่อนเรียนเป็น 4.33 คะแนน และค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนหลังเรียนเป็น 6.43 คะแนน และมีค่าผลต่างคะแนนพัฒนาการ +2.10 คะแนน ซึ่งผลการวิจัยนี้จะช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ และนักเรียนมีทักษะการเรียน การแสวงหาความรู้ การคิดที่ดีขึ้น

2. จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ก่อนการทดลองและหลังการทดลองพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 อาจเป็นเพราะเนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้นเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์จากสถานการณ์ปัญหาและศึกษาแนวทางในการแก้ปัญหาโดยการนำเอาปัญหา คำถามต่างๆ จากการเรียนรู้มาศึกษาและวิเคราะห์ ซึ่งสอดคล้องกับ ปาลีดา อธิตา (2564) การสร้างแบบฝึกทักษะ การอ่านและการเขียนมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านมุขเซอ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 1 แบบฝึกทักษะ เรื่อง การอ่านและการเขียนตามมาตราตัวสะกดของนักเรียน จำนวน 8 มาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน เรื่องการอ่านและเขียนตามมาตรตัวสะกด จำนวน 8 มาตรา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ได้ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิชชุดา วงษ์เจริญ (2561) ที่พบว่า ทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคโนโลยีเสมือนจริง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนสรุปได้ว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร ปักกาโล (2558) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นในเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็นต้องการที่จะหาคำตอบทำให้นักเรียนได้ฝึกวิเคราะห์ปัญหาสถานการณ์ที่พบหลังจากนั้นสามารถวิเคราะห์เชื่อมโยงกับปัญหาที่เกิดขึ้นจริง

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนก่อนการทดลองต่ำกว่าหลังการทดลอง เพราะในขณะปฏิบัติกิจกรรม ผู้วิจัยได้สอดแทรกเนื้อหาสาระสำคัญในบทเรียนอย่างต่อเนื่อง เมื่อสิ้นสุดการทดลอง นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยฉบับเดิม ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้สูงกว่า เพราะการเรียนที่ได้รับคำแนะนำจากครูผู้สอนทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากขึ้น จึงส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหลังการทดลองเพิ่มขึ้น การที่นักเรียนกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองเป็นผลมาจากการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและหลากหลาย เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจใคร่อยากเรียนรู้ จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเอง นักเรียนศึกษาค้นคว้าความรู้ทั้งจากตำราเรียนและจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ในรูปแบบต่างๆ ผู้วิจัยได้จัดแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นวิธีการบรรยาย อธิบาย ซักถาม ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด หรือกิจกรรมอื่นๆ ตามความเหมาะสม การจัดการเรียนรู้ในแต่ละคาบใช้วิธีการหลายๆ อย่างควบคู่กันไป โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาในบทเรียน จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนสูงขึ้น

4. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู หลังการทดลองพบว่า เจตคติของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ในระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยแตกต่างกัน ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ การที่เจตคติต่อการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอาจเป็นเพราะว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้ที่แปลกแตกต่างจากที่นักเรียนเคยเรียนมา เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนในลักษณะนี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างอิสระ เรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถเรียนรู้และฝึกทักษะต่างๆ ตามความต้องการ ความสนใจและเหมาะสมกับวัยที่

อยากรู้ อยากเห็นของนักเรียน ครูเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำ ปรีกษา นักเรียนจึงมีโอกาสศึกษาค้นคว้า เรียนรู้ตามความต้องการ บรรยากาศในการเรียนการสอนจึงสนุกสนาน ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาไทยและทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว จากเหตุผลดังกล่าวนี้ทำให้เจตคติทางการเรียนภาษาไทยหลังการทดลองแตกต่างจากก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิจิตร หลานวงศ์ (2563) นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนวิชาภาษาไทยสูงอยู่แล้ว จากการจัดกระบวนการเรียนรู้ของครูแต่ละครั้งมีส่วนช่วยพัฒนาเจตคติของนักเรียนในการเรียนวิชาภาษาไทยให้สูงขึ้น

5. การเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เผชิญหน้ากับปัญหาด้วยตนเอง จะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะในการคิดหลายรูปแบบ เช่น การคิดวิจารณ์ญาณ คิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ มีทักษะในการแก้ปัญหา กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการประยุกต์ใช้ความรู้จากสิ่งที่เรียนรู้นำมาใช้ในการแก้ปัญหาใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้น (สิ่งเร้า) ให้เกิดการเรียนรู้ สามารถทำให้นักเรียนมีความเข้าใจถึงปัญหาที่นำมาใช้ มีวิธีแก้ปัญหาคืออย่างหลากหลาย ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นไปในแนวทางที่ดีขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยอีกด้วย

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1. ควรนำวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานมาใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ เพราะด้วยวิธีการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานสามารถสร้างความสนใจใคร่เรียนรู้ของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน เรียนรู้ได้อย่างมีอิสระและผ่อนคลายความเครียดจากตารางเรียน ในกรณีที่นักเรียนไม่เข้าใจสามารถเลือกทบทวนข้อมูลส่วนที่ต้องการและกำหนดปัญหาที่ต้องการหาได้อย่างรวดเร็วและตลอดเวลา

2. ผู้สอนที่ประสงค์จะจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ต้องคำนึงถึงเนื้อหาการเรียนรู้และระดับขั้นที่เหมาะสม คือ ควรเป็นเนื้อหาที่นักเรียนสามารถหาคำตอบได้เองหรือไม่ยากจนเกินไป หรือไม่มีข้อจำกัดที่การจัดการเรียนรู้อื่นๆ สามารถตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนได้

3. ควรหาวิธีการสอนที่หลากหลายเพื่อนำมาพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับเนื้อหา

4. ครูผู้สอนต้องมีความรู้เบื้องต้นพร้อมกับชี้แนะแนวทางในการคิดคำถาม หรือปัญหาที่นักเรียนอยากรู้ด้วยตนเองและคำนึงถึงความพร้อมของสถานศึกษาว่าสามารถตอบสนองต่อการจัดการเรียนการสอนได้เพียงใด

5. ควรทำวิจัยเพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานกับตัวแปรอื่นๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบ ความมีเหตุผล เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- ทิตินา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 21). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปาลิดา อธิธา. (2565). การสร้างแบบฝึกทักษะ การอ่านและการเขียนมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านมุขเซอ สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตาก เขต 1. วารสารวิจัยวิชาการ, 5(1), 217-230.
- พิสมัย ลาภมาก. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำยาก กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองโนอีดำ สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามหาสารคาม เขต 1 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ไพศาล สุวรรณน้อย. (2559). การเรียนรู้โดยใช้ปัญหา เป็นฐาน (Problem-based Learning: PBL). คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. <https://ph.kku.ac.th/thai/images/file/km/pbl-he-58-1.pdf>
- ธีรพงษ์ แสงประดิษฐ์. (2561). ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์โดยใช้ปัญหาเป็นฐานแบบเรียนรู้ร่วมกัน ต่อทักษะการแก้ปัญหา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. Veridian E-Journal, Silpakorn University สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศิลปะ, 11(1), 1157-1174.
- นันทา บรรณวรรณ. (2561). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดพรหมสาคร ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติทางการเรียนของวิชาภาษาไทย
ด้วยวิธีการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

- นันทนา ฐานวิเศษ และ วาสนา กীরติจำเริญ. (2561). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หน่วย การเรียนรู้งานและพลังงาน และความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน. วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์, 29(2), 43-50.
- วิจิตร หลานวงศ์. (2563). กระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเจตคติของนักเรียน ที่มีต่อการ เรียนวิชาภาษาไทย : กรณีศึกษาโรงเรียนเทศบาลสวนสนุก. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาจุฬาขอนแก่น, 7(2), 73-86.
- วิชุดา วงศ์เจริญ. (2561). การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคโนโลยีเสมือนจริง เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะการคิดแก้ปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. มูลนิธิสดศรี- สฤษดิ์วงศ์.
- วิทยา ทองดี. (2661). การจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning) MANAGEMENT OF PROBLEM-BASED LEARNING. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์, 7(1), 967-976.
- ศศิธร ปักกาโล. (2558). การใช้ปัญหาเป็นฐานพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เรื่องระบบต่อมไร้ท่อ. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน.
- ศิริวรรณ โพธิ์สิงห์. (2564). การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วิชาภาษาไทย เรื่องมาตราตัวสะกด. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- อิทธิเดช น้อยไม้. (2560). หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้สังคมศึกษา. บริษัท โอ.เอส.พรีนติ้งเฮ้าส์.
- อานันต์ ชันท์จันทร์. (2561). ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์โดยใช้ปัญหาเป็น ฐานแบบเรียนรู้ ร่วมกันต่อทักษะการแก้ปัญหา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.